

det fælles sprog, de fælles værdier og dermed vore fælles referencer.« Hvis det er tilfældet, er Dansk Folkeparti helt enig med ministeren på dette område.

Med hensyn til de bebudede ændringer i folkebiblioteksloven, ser Dansk Folkeparti positivt på, at bibliotekerne styrker læsningen af børnebøger, men når bibliotekerne nu skal omdannes til en slags multimediehuse med adgang til hjemlån af bl.a. filmmateriale og nye digitale elektroniske medier, musik-cd'er, cd-rom'er, må Dansk Folkeparti sige nej til det fremtidige elektroniske slaraffenland.

Set på baggrund af, at kommunerne i forvejen kæmper med at få budgetterne til at hænge sammen, mon så ikke de ældre ude i kommunerne har mere brug for en ordentlig pleje, end at statslige og kommunale skatteydermidler går til at fodre børnene med digitale herligheder, som forældrene dybest set selv må sørge for? Man kan håbe på, at kommunerne foretager en mere fornuftig prioritering af opgaverne, end der er lagt op til i forbindelse med ministerens aftale med Kommunernes Landsforening på dette område.

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig, at ministeren oplyste om, hvor store statslige midler der bl.a. skal indgå i det nye Kulturråd for Børn, og hvor store midler der skal til for i det hele taget at realisere de skitserede planer, der ligger i redegørelsen.

Det fremgår jo af redegørelsen, at børn skal beskyttes mod tv-stationernes forråelse og skræmmende billedudtryk, men hvordan skal det realiseres?

Det burde måske være en enkel sag med hensyn til de to public service-stationer, hvis der er flertal her i Folketinget og mod og mandshjerte til at sætte tommelskruerne på DR 1 og DR 2 og TV2 med hensyn til at kræve kvalitetskravet overholdt til punkt og prikke. Men så kender vi jo også hylet fra kanalernes side om programcensur.

Bortset fra det tror Dansk Folkeparti, at tanken om at stoppe reklamer rettet direkte mod børn, skjulte reklamer osv., ikke kan gennemføres, uden at det går stærkt ud over TV 2's i forvejen synkende økonomiske skude. Det giver en konkurrencemæssig begmand, da tilsvarende påbud naturligvis ikke kan gøres gældende for de kommercielle tv-stationers vedkommende. Men jeg ser, at de økonomiske konsekvenser af forbudet vil indgå i de kommende for-

handlinger om medieforliget, og det betyder nok kun én ting, nemlig licensforhøjelser.

Jeg vil til slut henvise til, at Dansk Folkeparti har bebudet en bred kulturpolitisk forespørgselsdebat her i Folketinget, hvor mange andre områder såsom undervisning, sprog, etik og andre kulturpolitiske spørgsmål tages op. Heri vil naturligvis også børnekulturen indgå som et vigtigt element, således at det bliver helt klart belyst, om det er den almindelige dansker, der mangler selvforståelse, eller om det er et specifikt problem for kultureliten her i Danmark.

Peter Duetoft (CD):

Jeg ville jo gerne kunne starte med at rose redegørelsen, og derfor vil jeg tillade mig at springe første side over, for første side i redegørelsen er da noget af det mest lallende, der overhovedet er set i Folketinget længe, fyldt med underlige vurderinger af målet med en kulturpolitik. Altså den dér med, at alle børn skal høres og alle børn skal beskyttes og alle børn skal have det ene og det andet og det syvende: Hvad er det for noget sniksnak? Det kan jo ikke bruges til noget som helst.

Jeg var dybt deprimeret, da jeg var kommet igennem den første side, indtil det gik op for mig, at på de efterfølgende sider kom der noget, der var lidt mere konkret.

Men altså, hvis man skal formidle en kulturpolitik, så er det da godt, det kun er i Folketinget, den her redegørelse bliver læst, for hvis der var nogen, der læste den uden for det her hus, så var der da ingen, der gad beskæftige sig med det for fremtiden. Men når det er sagt, så er der på de efterfølgende sider ganske gode ting.

Jeg vil godt tage udgangspunkt i det, som ministeren jo også var ude i i sommer, og hvor jeg var helt enig med ministeren – jeg har selv sagt det på flere tidspunkter i debatter her i Folketinget – nemlig i, at den diskussion, vi har i øjeblikket i Danmark, naturligvis er en værdiskussion.

Jeg er overbevist om, at mange af de diskussioner, vi har om de udfordringer, som Danmark står i både internationalt og i forhold til etniske minoriteter osv., og meget af den usikkerhed og meget af den frygt, der findes nogle steder, bygger på, at en række af de værdier, man altid har sat højt i det danske samfund, er trukket lidt i baggrunden i debatten.

Fællesskabet, ansvaret for hinanden, vores historie, vores sprog, vores generelle kulturelle